

LXXVI.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Fastsættelsen af Hærsafdelingernes Garnisonssteder.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 20de Mai 1870).

Uagtet dette Lovforslags første Paragraph ikke i Ordlyden er overensstemmende med Loven om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 § 6, der foreskriver, at Hærsafdelingernes Garnisonssteder nærmere skulle fastsættes ved Lov, har Udvalget dog meent at kunne gaae ind derpaa, deels fordi Udtrykket „nærmere“ forbeholder en senere endelig Ordning af disse Forhold, og deels fordi vi maae erkjende Vægten af de Grunde, der ved Forflagets Forelæggelse af Krigsministeren bleve anførte for den Affattelse, der nu foreligger. Hensigten med Forflaget er fornemmelig at skaffe Hærsafdelingerne saa bekvemme og gode Garnisonssteder som muligt paa de for Statskassen billigste Billaar, og dette antages at kunne opnaaes, naar de Kjøbstæder, der ansees meest egnede til at have Garnison, maatte, som det i Motiverne til Lovforslaget hedder, være villige til at gjøre de fornødne Offre for at skaffe Hærsafdelingerne tilfredsstillende Indquarteringsforhold.

At der i flere Kjøbstæder har vist sig Tilbøielighed til at bringe saadanne Offre for at opnaae Garnison maa indrømmes, og denne Tilbøielighed hidrører fornemmelig fra, at Kjøbstæderne i mange Henseender føle sig trykkede ved de Byrder, der paahvile dem, idet Communeafgifterne vore, og Grundteiendommenes Værdi, tildeels som en Følge af den høje Rente, synker, hvortil kommer, at den stærke Concurrence, der paa Grund af Næringsfriheden i det sidste Decennium har udvillet sig, under de nuværende høje Priser paa Livets Fornødenheder gjøre det vanskeligt for mange Næringsbrugere at finde et nogenlunde tilstrækkeligt Udkomme. Det er saaledes forklarligt, at en stor Deel Grundeiere og Næringsbrugere i

Kjøbstæderne lægge særdeles Vægt paa at opnaae de Fordele, der antages forbundne med en Garnison.

Skulle imidlertid Underhandlingerne med vedkommende Kjøbstæder føre til noget tilfredsstillende Resultat, maa Regjeringen, som af Krigsministeren udtalt, være bemyndiget til at afslutte dem, naar en for begge Parter tilfredsstillende Overenskomst er opnaaet, uden at det skal være nødvendigt paany at forelægge Rigsdagen Sagen, thi for dette Tilfælde vilde Kjøbstæderne være nødsagede til at iagttage den største Tilbageholdenhed og langt foretrække, at hele Forholdet ordnedes ved en fuldstændig Revision af den bestaaende Indquarterings-Lovgivning.

Udvalget vil dog ikke kunne anbefale Lovforslagets første Paragraph til Vedtagelse, ialfald med en mindre væsentlig Ændring, uden i Forbindelse dermed at foreslaae en saadan Affattelse af 2den Paragraph, at de Garnisonssteder, der ville bringe større Offre for at faae Garnison, ikke skulle blive aldeles brøstholdne for det Tilfælde, at det senere ved Lov maatte blive fastsat, at de ikke længere skulle have Garnison. De Bestemmelser herom, Lovforslaget indeholder, kunne, saavidt vi skønne, ikke ansees tilstrækkelige, idet de ikke ville forebygge, at Kjøbstæder, der ifølge Krigsministerens Forlangende have tilværet større til Garnisonens Brug, indrettede Bygninger eller Localer, kunne, naar Garnisonen borttoges, blive belempede med Eiendomme, hvorfor de ikke havde Brug og som følgelig vilde medføre uforholdsmæssige Byrder for Communerne. Udvalget antager, at Forholdet paa den billigste Maade kunde ordnes saaledes, at de Laan,